

Arrest

nr. 120 558 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en hun minderjarige kinderen X, X en X, die allen verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 15 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 20 oktober 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 november 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-

status. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 24 mei 2013, nr. 103.397).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 29 november 2012 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

1.4. Verzoekers dienden op 15 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 8 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 16 oktober 2013 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van eerste verzoeker en tweede verzoekster (bijlagen 13quinquies). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : U.(...)

voornaam : A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Kirgizstan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/11/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 24/05/2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

- ten aanzien van tweede verzoekster:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : M.(...)

voornaam : Z.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Kirgizstan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/11/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing

van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 24/05/2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Minderjarigen worden als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat zij vertegenwoordigd dienen te zijn door hun vader en/of moeder of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.2. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de twee eerste verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen (in casu de derde, vierde en vijfde verzoekende partij). Bijgevolg is het beroep ingesteld door deze minderjarige kinderen onontvankelijk wegens het ontberen van de vereiste handelingsbekwaamheid.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het werd ingediend door de derde, vierde en vijfde verzoekende partij.

3.3. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan belang. Volgens de verwerende partij beschikt zij op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bij een eventuele vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, zo stipt de verwerende partij aan, zou zij, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, niet anders kunnen dan nieuwe bevelen ter kennis te brengen. Volgens de verwerende partij ontberen verzoekers bijgevolg elk belang bij hun vordering.

3.4. De Raad merkt op dat er geen bevel mag worden gegeven, zelfs niet op grond van een gebonden bevoegdheid, wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206 948). De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift onder meer de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM waardoor zij wel degelijk belang kunnen hebben bij hun beroep.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enige middel voeren verzoekers een *“kennelijke appreciatiefout (aan) en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 7, eerste lid 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen. in combinatie met een schending van artikel 3 EVRM schending artikelen 3 en 13 EVRM. artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de*

Europese Unie, de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet.” Verzoekers zetten hun betoog als volgt uiteen:

“Overwegende dat de bestreden beslissingen als volgt zijn gemotiveerd:

“Op 22/11/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 24/10/2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, ten eerste van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: Hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. ”

Dat het artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen;

Dat bovendien artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie tot gevolg hebben dat er daadwerkelijke rechtshulp moet worden geboden door een nationale instantie aan vreemdelingen in verblijfsprocedures indien er een schending van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd;

Artikel 3 EVRM heeft een absoluut karakter en is van openbare orde en laat geen uitzondering toe die zou gebaseerd worden op basis van het gedrag van betrokkene;

Dat dit impliceert dat ook al werd de aanvraag in toepassing van het artikel 9bis onontvankelijk verklaard door de tegenpartij, dit niet verhindert dat de tegenpartij moet onderzoeken of het uitwijzingsbevel afgeleverd aan betrokkenen mogelijk een schending zou opleveren van artikelen 3 en 13 EVRM, eventueel in combinatie met artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie en de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag;

Dat in dit opzicht kan worden verwezen naar het arrest CONKA/BELGIË, waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens België heeft veroordeeld omdat de toenmalige beroepsmogelijkheden voor Raad van State tegen verwijderingsmaatregelen in gewone verblijfprocedures (buiten asiel) niet als een daadwerkelijke rechtshulp konden worden beschouwd omwille van het gebrek aan schorsend effect van de rechtsmiddelen, wat volgens het Hof haaks staat op het recht op daadwerkelijke rechtshulp voorzien in artikel 13 EVRM;

Dat met andere woorden de combinatie van het artikel 3 met artikel 13 EVRM volgens het Hof twee dingen impliceert, met name:

een rigoureuze en onafhankelijk onderzoek van elke grief volgens de welke et ernstige motieven zouden bestaan om te geloven in een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM en anderzijds; de mogelijkheid om een schorsing te verkrijgen van de uitvoering van de betwiste maatregel.

Dat in het arrest M.S.S./België, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook heeft veroordeeld omwille van de schending van de artikelen 3 en 13 EVRM omdat het beroep tót schorsing in UDN voor de RW niet beantwoordde aan de vereisten van artikel 13 EVRM gelet op de talrijke praktische obstakels en de zeer hoge bewijslast die op de verzoeker rustte om met ernstige middelen een risico op een ernstig en eminent nadeel aan te tonen;

Dat omdat door deze obstakels het bekomen van een schorsend effect de facto illusoir werd en de verzoeker werd verwijderd van het grondgebied vooraleer hij zijn argumenten ten gronde had kunnen laten gelden, werd door het Hof tot een schending van artikelen 3 en 13 EVRM besloten;

Dat het Hof benadrukte, net als in het arrest CONKA, het belang van het schorsend effect van een rechtsmiddel dat niet op accessoire wijze mag worden voorzien;

Dat ook in het arrest CONKA/BELGIË reeds werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het schorsend karakter van het rechtsmiddel een garantie moet zijn en niet enkel kan afhangen van de enkele goede wil of van een praktische regeling;

Dat de eisers een verzoekschrift hebben ingediend bij Uw Raad tegen de beslissing die hun aanvraag in toepassing van het artikel 9bis onontvankelijk verklaarde van 8 oktober 2013 en er zal tevens een aanvraag worden ingediend in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en zij hebben recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel bij Uw Raad omdat zij in hun verzoekschrift bij Uw raad een schending hebben aangehaald van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag en zij hebben tevens een schending aangehaald van het artikel 3 van het EVRM in het kader van hun aanvraag in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980;

Dat in een nog recenter arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Mohammed/Oostenrijk werd benadrukt dat een automatisch schorsend effect moet worden toegekend aan een rechtsmiddel dat een verdedigbare grief op basis van artikel 3 EVRM aanhaalt (EHRM Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, nr. 2283/12”.

Dat in § 80 van dat arrest wordt gesteld dat er een schorsing moet worden toegekend van een potentiële verwijdering of deportatie, wat impliceert dat niet enkel wanneer een verzoeker in detentie zit met het oog op verwijdering een dergelijk schorsend effect moet worden toegekend, maar ook indien de persoon in vrijheid is;

Dat dus ook bij een potentieel risico op uitwijzing (namelijk omdat er al een uitwijzingsbevel werd afgeleverd dat op elk moment kan worden ten uitvoer gelegd) er een schorsend effect moet worden toegekend aan een rechtsmiddel waarin verdedigbare grieven op basis van artikel 3 EVRM wordt ingeroepen;

Dat bovendien deze bijlagen 13quinquies werden afgeleverd tijdens de termijn die de verzoekers ter beschikking hadden om een verzoekschrift in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissingen die de aanvraag 9 bis onontvankelijk verklaren dit terwijl er in toepassing van bovenstaande rechtspraak van het EHRM een daadwerkelijk rechtsmiddel moet worden gegarandeerd aan verzoekers, dit wil zeggen een van rechtswege schorsend rechtsmiddel, gezien de aangehaalde grief op basis van artikel 3 EVRM in het kader van hun aanvraag in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980;

Dat omwille van de reeds hierboven uiteengezette argumenten de bestreden beslissingen eveneens een schending uitmaken van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en het artikel 47 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie, wat eveneens een schending is van de formele en materiële motiveringsplicht in strijd met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

Dat daarom de bestreden beslissingen moeten worden geschorst en vernietigd;

Dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij Uw Raad als ook bij de Raad van State (arrest nr. 207.209 van 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of de welke nog niet definitief is geweest en dit op straffe van schending van artikel 3 EVRM;

"...Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonde dat hij in de onmogelijkheid vertoefde om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM"

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds voorheen oordeelde dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays. "

(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied. De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker.

De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden. "

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

In casu dient er wel degelijk rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meet bepaald artikel 3 E.V.R.M. Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13quinquies wordt verwezen, bepaalt uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Dat in de aanvraag in toepassing van het artikel 9ter (stuk 13) wordt aangetoond dat de eisers riskeren om menselijke en vernederende behandelingen te ondergaan in strijd met het artikel 3 EVRM, gezien de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen voor de eisers;

Dat voor Mevrouw M.(...) er wordt bevestigd door haar psychiater dat zij nood heeft aan een veilige omgeving, wat noodzakelijk is voor haar herstel en dat er een risico is voor haar fysieke en psychische integriteit in geval van terugkeer naar de traumatische omgeving waar zij en haar familie nog steeds worden bedreigd, d.i. haar land van herkomst (stuk 3);

Dat ook haar psychologe bevestigt dat enkel de medicijnen niet voldoende zijn om te genezen, maar eveneens een ondersteunende en veilige omgeving (stuk 4);

Dat ook de kleine S.(...), ten gevolge van de brandwonden die hij heeft opgelopen nood heeft aan gespecialiseerde verzorging om de functionele problemen en eventuele infecties te vermijden en dit gedurende een termijn van ongeveer drie jaar (stukken 5 t/m 7);

Dat hun dochter, S.(...), omwille van de traumatiserende gebeurtenissen in hun land van herkomst zeer ernstige psychiatrische en psychologische problemen heeft en daarom wordt opgevolgd door een pedopsychiater en een psychotherapeute (stukken 8 t/m 10) door wie wordt bevestigd dat het begonnen therapeutische werk onder geen enkele voorwaarde mag worden stopgezet, omdat dit zou bijdragen tot de herhaling van het oorspronkelijke traumatisme en de posttraumatische gevolgen die dan onomkeerbaar riskeren te worden (stukken 9 en 10);

Dat het duidelijk is dat S.(...) ook nood heeft aan een behoud van haar huidige omgeving en dat een terugkeer naar haar land van herkomst, waar de oorsprong ligt van haar trauma's, uitgesloten is omdat anders de psychologische schade door het heropleven van het traumatisme onomkeerbaar zal zijn;

Dat in die omstandigheden een terugkeer naar hun land van herkomst onmenselijke en vernederende behandelingen tot gevolg zal hebben in strijd met artikel 3 EVRM, wat eveneens in strijd is met het hoogste belang van de minderjarige kinderen in dit gezin en wat dus eveneens in strijd zal zijn met de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag;

Dat ook al werd de aanvraag in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 nog niet ingediend op het moment van afleveren van de bestreden beslissing, dan nog moet de Raad rekening houden met de grieven aangehaald door de eisers op basis van het artikel 3 EVRM, dit in toepassing van de leerstellingen van het arrest MSS/België en Griekenland, EHRM, 21 januari 2011, waarin wordt bevestigd door het Hof dat een aandachtig, onafhankelijk en rigoureuus onderzoek moet gebeuren van elke grief op basis van het artikel 3 EVRM, dit wil zeggen een onderzoek ex nunc, waarbij de individuele situatie in aanmerking moet worden genomen en dat men zich niet op fictieve wijze mag plaatsen op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen om er de geldigheid van te beoordelen (zie F. MAIANI et E. NERAUDAU, "L'arrêt M.S.S./Grèce et Belgique de la Cour eur. D.H. du 21 janvier 2011: De la détermination de l'État responsable selon Dublin à la responsabilité des États membres en matière de protection des droits fondamentaux", R.D.E; 2011")

Dat volgens voornoemd arrest een verzoekschrift ten aanzien van een uitwijzingsmaatregel ook opschortend moet zijn van rechtswege, wat niet op een accessoire wijze kan worden georganiseerd (cfr. supra);

Dat het daarom toekomt aan Uw Raad om de bestreden beslissingen te schorsen en/of te vernietigen, gelet op het feit dat de aangevoerde schending van het artikel 3 EVRM in het kader van de aanvraag 9ter nog niet ten gronde werd onderzocht door de tegenpartij en omdat er redelijke argumenten worden naar voren gebracht die een dergelijke schending van het artikel 3 EVRM en van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag aannemelijk maken, gelet op de medische problemen van de eiseres en twee van de minderjarige kinderen;

Dat daarnaast de eisers een verzoekschrift hebben ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar werd aangehaald dat een terugkeer naar hun land van herkomst een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag en ook met de bestreden beslissingen werd geen rekening gehouden met deze bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, die nochtans voorschrijven dat het hoogste belang van het minderjarige kind de belangrijkste overweging moet zijn bij het nemen van beslissingen waarbij minderjarige kinderen bij betrokken zijn;

Dat kinderen het recht hebben om in een stabiele leefomgeving op te groeien en het blijkt onder meer uit de psychologische problemen van hun dochter S.(...) dat de psychotherapeute bevestigt dat zij nood heeft aan een stabiele leefomgeving, 20 niet zullen alle verwezenlijkingen op therapeutisch vlak teniet worden gedaan (stukken 9 en 10);

Dat het terugsturen van de eisers naar hun land van herkomst en hun kinderen, al was het maar tijdelijk, zal de stabiliteit in hun leven doorbreken, dit terwijl zij reeds sinds jaren schoolgaand zijn in België;

Dat niet kan worden ontkend dat de scholing van de kinderen onderbroken zou worden indien zij zouden moeten terugkeren naar Kirgizië, met als gevolg het risico op verlies van een schooljaar;

Dat een onderbreking van de scholing wel degelijk de belangen van de kinderen schaadt, waardoor de verwerende partij de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag schendt;

Dat het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt:

"Belang van het kind.

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen. "

Dat het artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt:

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind. "

Dat deze rechten tevens in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven zijn en de bestreden beslissingen schenden daarom ook dit artikel van de Grondwet;

Dat de bestreden beslissingen daarom een schending uitmaken van voornoemde verdragsbepalingen, het artikel 22bis van de Grondwet, evenals van artikel 3 EVRM, doordat hier helemaal niet omtrent is gemotiveerd, wat een formeel gebrek aan motivering is, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en wat een niet-adequate motivering uitmaakt, in strijd met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en het artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980;"

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers de volgende stukken toe:

1. Bevel om het grondgebied te verlaten van 16 oktober 2013 ten aanzien van Meneer U.(...).
2. Bevel om het grondgebied te verlaten van 16 oktober 2013 ten aanzien van Mevrouw M.(...).
3. Medisch attest van Psychiater D.(...) van 29 oktober 2013.
4. Psychologisch attest van Psychologe K.(...) K.(...) van 19 oktober 2013.
5. Medisch verslag van Dokter R.(...).
6. Attest van kinesitherapeute M.(...) van 11 oktober 2013.
7. Medisch attest van Dokter P.(...) betreffende S.(...) van 5 augustus 2013.
8. Medisch attest van Dokter G.(...) betreffende S.(...) van 18 oktober 2013.
9. Attest van Psychothérapeute H.(...) van 5 februari 2013.
10. Attest van Psychothérapeute H.(...) van 12 december 2012.
11. BJB aanstelling.
12. Verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing betreffende de aanvraag 9bis.
13. Aanvraag in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

4.2. Voor zover verzoekers zich baseren op "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen", voeren zij in wezen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen

dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissing onderbouwen kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek uiten op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

4.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.5. Zoals reeds werd aangegeven in punt 3.3 en 3.4, werden de bestreden beslissingen genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”

Het in artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit vermelde artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, §1, eerste lid, en §3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, §1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, §1, eerste lid, en §3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet tenslotte bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”

Uit artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven.

Echter, zoals artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt, mogen er geen bevelen worden afgeleverd indien dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM.

4.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

4.7. Verzoekers houden in hun verzoekschrift een theoretische uiteenzetting waarin zij in wezen betogen dat er een onderzoek dient te gebeuren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Ten eerste halen verzoekers hierbij aan dat zij beroep hebben aangetekend tegen de op 8 oktober 2013 onontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad merkt echter op dat verzoekers niet aantonen dat het indienen van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing tegen de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard de gemachtigde van de staatssecretaris zou beletten om hen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. In elk geval maken verzoekers hierdoor geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM.

Vervolgens stippen verzoekers aan dat zij nog een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet *zullen* indienen. Verzoekers geven echter zelf toe dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (verzoekschrift, stuk 13), werd ingediend nadat de bestreden beslissingen werden betekend. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris op het tijdstip van het nemen van de bestreden beslissingen dus nog niet op de hoogte was van de aanvraag van verzoekers, kan hem ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

4.8. Voor zover verzoekers menen dat zij op grond van de medische situatie van tweede verzoekster en haar dochter S. menen in hun land van herkomst een behandeling te zullen moeten ondergaan die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten niet gelijkstaat met de tenuitvoerlegging ervan. Daargelaten de vraag of de medisch geïndiceerde bezwaren tegen een terugkeer naar het land van herkomst, die blijken uit de stukken die aan het verzoekschrift werden toegevoegd (Verzoekschrift, stukken 3 tot en met 10), volstaan om een schending aannemelijk te maken van artikel 3 van het EVRM, worden verzoekers thans geenszins verplicht om terug te keren naar hun land van herkomst. Indien de gemachtigde van de staatssecretaris tweede verzoekster en haar dochter wél op gedwongen wijze zou wensen terug te leiden naar hun land van herkomst, vereist artikel 3 van het EVRM dat hun medische situatie op dat ogenblik in zijn geheel wordt onderzocht (cf. RvS 29 oktober 2010, nr. 208.586: *“qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (...)”*). In casu blijkt echter uit niets dat verwerende partij de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen die zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Voorts staat het verzoekers vrij om aan de verwerende partij, gelet op de medische situatie van tweede verzoekster en haar dochter, een verlenging te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten conform hetgeen is bepaald in artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet.

4.9. Volgens verzoekers maken de bestreden beslissingen een schending uit van de artikelen 3 en 6 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind van New York van 20 november 1989 (hierna: IVRK) en van artikel 22bis van de Grondwet.

Artikel 3 van het IVRK bepaalt het volgende:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Artikel 6 van het IVRK bepaalt het volgende:

“1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.

2. *De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.*"

De Raad wijst er op dat de schending van de artikelen 3 en 6 van het IVRK niet dienstig kan worden aangevoerd omwille van het feit dat deze verdragsartikelen geen rechtstreekse werking hebben. Het IVRK is een internationaal verdrag dat België als verdragsluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat. Het feit dat het IVRK de grondwetgever heeft doen besluiten een artikel 22bis in de Grondwet op te nemen staat los van de rechtstreekse werking van de artikelen 3 en 6 van het IVRK als dusdanig. De artikelen 3 en 6 van het IVRK volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, niet om directe werking te hebben (RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)).

Artikel 22bis van de Grondwet bepaalt het volgende:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Volgens artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben. (*Parl.St. Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32*) Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *"geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen"*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen. (*Parl.St. Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5*) Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet kunnen verzoekers zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen (cf. RvS 29 mei 2013, nr. 223 630). Verzoekers kunnen zich bijgevolg niet dienstig op deze bepalingen beroepen.

4.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 en 6 van het IVRK, noch van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 22bis van de Grondwet en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht aangetoond. Een kennelijke appreciatiefout werd niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN